

Sygn. akt V W 6091/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Klaudia Milek

Protokolant: Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 marca 2015 r. sprawy, przeciwko **R. D.** s. K. i W. z domu K., ur. (...) w S.

obwinionego o to że:

W dniu 8 września 2014r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 marca 2014r. ok. godz. 9.45,

tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz 908 z późn. zm.

Orzeka

- 1) Obwinionego R. D. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 par 3 kw. wymierza karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych.
- 2) Zasądza od obwinionego 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty , obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 6091/14

UZASADNIENIE

R. D. został obwiniony o to, że w dniu 8 września 2014r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 marca 2014r. ok. godz. 9.45, tj. za wykroczenie z art. 96§3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy z dnia 20.06.97r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 marca 2014r. ok. godz. 9.45 strażnik miejski przy ul. (...) w W. ujawnił wykroczenie drogowe polegające na postoju pojazdu marki C. o nr rej. (...) w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”.

W piśmie datowanym na dzień 10 kwietnia 2014 r. Straż Miejska m. st. W. (...) (...) wezwała właściciela pojazdu marki C. o nr rej. (...) R. D. do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytanie, odnoszące się do osoby kierującej w dniu zdarzenia w/w samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził

osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania. W dniu 15 kwietnia 2014 r. R. D. odebrał powyższe pismo.

Straż Miejska m. st. W. (...) (...) pismem datowanym na dzień 17 sierpnia 2014 r. ponownie wezwała R. D. (w przypadku, gdyby on był osobą, która użytkowała pojazd we wskazanym dniu), do osobistego stawiennictwa do Referatu Oskarżycieli Publicznych (...) Terenowego Straży Miejskiej m. st. W. przy ul. (...) lok. (...) w W. w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma w celu złożenia wyjaśnień w powyższej sprawie. W przypadku zaś, gdyby pojazd został powierzony, został on wezwany do podania danych osobowych kierowcy, który pojazd użytkował we wskazanym dniu i przesłania ich w terminie 7 dni na adres Straży Miejskiej m. st. W.. Powyższe pismo zostało odebrane przez R. D. w dniu 1 września 2014 r..

Pomimo obowiązku w terminie 7 dni od otrzymania powyższego pisma, tj. do dnia 8 września 2014 r., R. D. wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej nie wskazał osoby, której powierzył do kierowania lub używania w dniu 20 marca 2014 r. ok. godz. 9.45 pojazd marki C. o nr rej. (...), którego był właścicielem.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowych wyjaśnień obwinionego R. D. /k. 28/, notatek urzędowych /k. 1, 7/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 5/, zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 6/, a także częściowych pisemnych wyjaśnień obwinionego złożonych na rozprawie w dniu 19 marca 2015 r. /k. 21-22/.

Obwiniony R. D. na rozprawie w dniu 19 marca 2015 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Składając wyjaśnienia przed Sądem oświadczył, iż z samochodu korzysta on sam, a także jego synowie. Oświadczył on również, iż nie prowadzi ewidencji. Obwiniony wskazał nadto, iż swoje wyjaśnienia, które sporządzone zostały w formie pisemnej, złożył do akt sprawy. /k. 28 wyjaśnienia obwinionego R. D./

W pisemnych wyjaśnieniach obwiniony R. D. przyznał, iż otrzymał pismo od Straży Miejskiej, z którego uzyskał informację, iż kierujący samochodem stanowiącym jego własność popełnił wykroczenie w dniu 20 marca 2014 r. polegające na niezastosowaniu się do znaku drogowego „zakaz zatrzymywania się”. R. D. oświadczył, iż była to pierwsza informacja jaką uzyskał na temat przedmiotowego wykroczenia. Informację tą otrzymał w okresie co najmniej 21 dni po dacie czynu. Odnosząc się do przepisów art. 96 § 3 kw i art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, obwiniony oświadczył, iż w przypadku gdyby o popełnieniu wykroczenia dowiedział się w dniu jego popełnienia, prawdopodobnie byłby w stanie udzielić informacji na temat osoby kierującej pojazdem. Zawiadomienie od Straży Miejskiej uzyskał on jednak co najmniej trzy tygodnie później. Nadto nie prowadzi on ewidencji ruchu pojazdu. Jest to samochód prywatny, z którego korzysta sam obwiniony, jak i jego synowie. Mając na uwadze powołane okoliczności, obwiniony wskazał, iż nie chciał zgadywać kto w danym dniu i w określonej godzinie z pojazdu korzystał. Wskazał również, iż podanie nieprawdziwej informacji jest przestępstwem. Obwiniony oświadczył przy tym, iż nie jest w stanie wykluczyć, iż z samochodu korzystał on sam. Odnosząc się do zarzucanego czynu, obwiniony oświadczył, iż jedyny zarzut jaki można mu postawić, to brak doskonałej pamięci. Powyższa okoliczność nie jest jednak jak na razie penalizowana. Uzasadniając swoje stanowisko obwiniony powołał się na: postanowienie Sądu Rejonowego w Zamościu, a także na orzeczenia Sądu Najwyższego i Trybunału Konstytucyjnego. /k. 21-21 pisemne wyjaśnienia obwinionego R. D./

R. D. ma 74 lata. Jest żonaty, posiada dorosłe dzieci. Z zawodu jest inżynierem. Utrzymuje się z emerytury w wysokości 3000 złotych. Nie był karany. Nie był również leczony psychiatrycznie ani odwykowo. /k. 27 wyjaśnienia obwinionego R. D./

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę R. D. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

W niniejszej sprawie obwiniony wobec wezwania Straży Miejskiej nie wykonał ciężącego na nim obowiązku wskazania, komu w dniu zdarzenia powierzony został pojazd marki C. o nr rej. (...) do używania/kierowania – nie zareagował

na wezwanie i nie udzielił informacji. Dokonanie skutecznego doręczenia wezwania do wskazania komu powierzony został pojazd potwierdza zwrotne potwierdzenie odbioru osobiście odebrane przez obwinionego.

Sąd ustalając stan faktyczny, oparł się na materiale w postaci: notatek urzędowych /k. 1, 7/, dokumentacji fotograficznej /k. 2/, wezwań /k. 3, 5/ oraz zwrotnych potwierdzeń odbioru /k. 4, 6/, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. W ocenie Sądu, powyższe dokumenty ze względu na swój charakter i rzeczowy walor nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Ustalając stan faktyczny Sąd uwzględnił także wyjaśnienia obwinionego R. D., dając im wiarę w zakresie, w jakim obwiniony potwierdził, iż faktycznie otrzymał wezwanie od Straży Miejskiej w terminie trzech tygodni od momentu ujawnienia przedmiotowego wykroczenia drogowego. Sąd wziął również pod uwagę tę część jego wyjaśnień, w których podawał on, iż z należącego do niego samochodu korzysta on sam oraz jego synowie. Jako wiarygodną należało ocenić również tę część jego wyjaśnień, w której wskazywał on, iż nie prowadzi ewidencji osób korzystających z należącego do niego pojazdu oraz w zakresie, w jakim wskazywał on, iż podawanie nieprawdziwej informacji organom ścigania może wypełnić znamiona przestępstwa. Wyjaśnienia obwinionego we wskazanym zakresie są logiczne i spójne, zgodne z doświadczeniem życiowym, a w zakresie, w jakim obwiniony podawał termin otrzymania wezwania – nadto z dołączoną do akt sprawy dokumentacją.

Twierdzenia obwinionego w pozostałym zakresie stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucone mu wykroczenie. Podnoszona przez niego argumentacja jest niezgodna z przepisami ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 78 ust. 4 w/w Ustawy) oraz z art. 96 § 3 Kodeksu Wykroczeń.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie do obwinionego skierowane zostało pismo, w którym został on pouczony o treści art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym oraz wezwany do osobistego stawiennictwa do Oddziału Terenowego Straży Miejskiej, ewentualnie do pisemnego wskazania danych osoby, której pojazd w czasie zdarzenia został powierzony w terminie 7 dni od dnia otrzymania pisma. W doktrynie wskazuje się, że sytuacja, w której osoba osobiście zobowiązana odebrała kierowane do niej pismo uprawnionego organu i nie udzieliła na nie właściwej odpowiedzi lub w ogóle jej zaniechała, popełnia wykroczenie stypizowane w art. 96 § 3 kw. (W. Jankowski [w:] Grzegorzcyk T. (red.), Jankowski W., Zbrojewski M., Kodeks wykroczeń. Komentarz, Wolters Kluwer 2013). Ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, aby obwiniony złożył pisemną odpowiedź na w/w wezwanie, bądź też stawił się osobiście we wskazanym miejscu w wyznaczonym terminie wskazując osobę, która w czasie zdarzenia dysponowała jego pojazdem.

Zgodnie z art. 1 § 2 kw nie popełnia wykroczenia sprawca czynu zabronionego, jeżeli nie można mu przypisać winy w czasie czynu. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 kw wykroczenie umyślne zachodzi wtedy, gdy sprawca ma zamiar popełnienia czynu zabronionego, to jest chce go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. W przedmiotowej sprawie na obwinionym, jako właścicielowi pojazdu, ciążył obowiązek w zakresie uregulowanym w art. 96 § 3 kw i art. 78 ustawy Prawo o ruchu drogowym takiego postępowania, by jako właściciel pojazdu, mógł zgodnie z ustawą zrealizować obowiązek udzielenia informacji organowi, tego jednak nie dokonał. W przypadku braku możliwości zapamiętania danych dotyczących osób korzystających z należącego do niego samochodu, mógł on np. prowadzić w tym celu stosowną ewidencję lub powierzyć jej prowadzenie oznaczonej osobie, tak aby zgodnie z ustawą

efektywnie wywiązać się z obowiązku wobec organu, w sytuacji zwrócenia się o takie dane przez organ zgodnie z art. 96 § 3 kw. Właściciel pojazdu, który podaje, że nie może, lub nie jest w stanie pamiętać kto prowadził pojazd, a jednocześnie nie zabezpiecza sobie danych na temat tego komu powierzył pojazd, tym samym biorąc pod uwagę istnienie ustawowego obowiązku określonego w art. 96 § 3 kw, przewidując możliwość popełnienia tego wykroczenia, godzi się na to.

W niniejszej sprawie podkreślić należy także, że obwiniony nie występował wobec Straży Miejskiej jako świadek mający wskazać osobę, która popełniła wykroczenie. Występował on jako obywatel, który jako właściciel pojazdu posiadał określone obowiązki ustawowe wobec uprawnionego organu w zakresie udzielania informacji – komu jako właściciel powierzył pojazd. Wskazać należało także, iż w przypadku, gdyby obwiniony wskazał osobę, której powierzył należący do niego pojazd, informacja na temat takiej osoby dotyczyłaby co najwyżej popełnienia wykroczenia przez osobę prowadzącą pojazd, nie dotyczyła zaś przestępstwa bądź przestępstwa skarbowego.

Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego. W postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2014 r. sygn. akt V KK 378/13, wskazano, iż (...) gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w., popełnione od dnia 31 grudnia 2010 r., jeśli w zakresie swojego działania, w tym w trakcie prowadzonych czynności wyjaśniających ujawniły to wykroczenie i wystąpiły z wnioskiem o ukaranie za owo wykroczenie.” Podobny pogląd Sąd Najwyższy wyjawiał również w Uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r., sygn. akt I KZP 16/14. Sąd w niniejszej sprawie podziela ten pogląd.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 78 ust. 4 Ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Sąd uznał, że obwiniony R. D. w dniu 8 września 2014r. tj. siedem dni od daty otrzymania ostatniego pisma wysłanego na adres zameldowania, będąc właścicielem pojazdu marki C. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 20 marca 2014r. ok. godz. 9.45.

Dokonując wymiaru kary, Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze. Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Sąd ocenił, że orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 100 zł jest adekwatna do przeciętnego stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego. Poprzez orzeczenie względem obwinionego wskazanej kary grzywny, w ocenie Sądu zrealizowane zostaną cele prewencji indywidualnej, która ma za zadanie przede wszystkim przeciwdziałanie tego typu zachowaniom w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utrwalanie prawidłowych postaw wobec prawa.

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.

Z tych względów orzeczono, jak w wyroku.